

midlertidig Bevillingslov for det kommende Aar, naar man i begge Thing kan komme til en gjensidig Forſtaaelse om en anden Affattelse, alſaa en overensstemmende Forſtaaelse. Jeg behøver i ſaa Henſeende kun at henviſe til, hvad der blev udtalt af den første Taler i Landſthinget under Sagens 1ſte Behandling, nemlig den 4de kongevalgte Landſthingsmand (Fischer), en Mand, hvis Ord maa have ſærlig Vægt i denne Sag, fordi han forſt i en Narrætte har været Folkethingsmand og dernæſt i en Narrætte Landſthingsmand, og fordi han i en Narrætte har været Statsrevisor og i adskillige Aar har været Miniſter og ſaaledes mere end maatte nogen Anden har havt Leilighed til at gjøre ſig bekendt med den praktiſke Forſtaaelse af de midlertidige Finantslove. Dette Medlem udtalte: Det maa være aabenbart for Alle, der ere inde i Forholdene, at det ikke er muligt, at Landſthinget vedtager dette Lovforſlag, ſom det nu foreligger. Det Samme blev udtalt paa en anden Maade af den 5te Landſthingsmand for Kjøbenhavn (Krieger), en Mand, hvis Ord man ogſaa her i dette Thing i Almindelighed tillægger Betydning. Denne ærede Landſthingsmand udtalte, at ſkjøndt det ikke var juridiſt konſtateret, tvivlede han dog ikke et Øeblik paa, at den midlertidige Bevillingslov ikke vilde blive vedtaget af Landſthinget i dens tidligere Skikkelse, og han udtalte derfor, at der kun forelaa to Muligheder, enten den Mulighed, at der ikke kom nogen midlertidig Bevillingslov, eller den, at man maatte enes om en anden Affattelse af den nu foreliggende Lov. Efter at Sagen ligger ſaaledes for, har jeg for mit Vedkommende i Forening med min ærede Kollega i Finantsudvalget (Dinesen) anſet det for rigtigſt ved denne Behandling at gjøre et Forſøg paa at fremsætte et Forſlag til en anden Form. Vi have ſelvfølgelig ikke været blinde for det Vanſkelige, ſom er derved, en Vanſtelighed, ſom netop blev paapeget af den ærede Landſthingsmand, jeg ſidſt nævnte, men det er dog forekommet os, at den Omſtændighed, at det kunde være vanſkeligt, ikke i og for ſig indeholder tilſtrækkelig Grund til ikke at gjøre et Forſøg, thi det maa viſtnot overhovedet ſiges, at det altid vil være vanſkeligt at affatte i almindelige Udtryk en Bemyndigelse, ſom ſigter paa en ſtor Mængde detaillerede Ting.

Jeg har ſaa meget mere fundet Anledning til at ſtille dette Vædringsforſlag, ſom jeg havde ønsket at viſe, at det fra min Side var oprigtig ment, naar jeg under Sagens 1ſte Behandling gjorde gjældende, at vi ikke opfattede den af Regjeringen foreslaaede Affattelse ſom en Affattelse, der forlangtes ubetinget vedtaget, men ſom en Affattelse, der var forelagt til nærmere Overbetælelse og Drøftelse, for at der deraf kunde fremgaa en Affattelse, ſom begge Thing kunde være enige om, og jeg har yderligere ønsket ved dette Forſlag poſtitut at viſe, at det er mit Ønſke, at der kunde komme en Forſtaaelse til Veie mellem de to Thing. Jeg kan naturligviſ i ſaa Henſeende kun beklage, at der ſaa at ſige ſlet ikke har fundet nogen Forhandling ſted om den midlertidige Bevillingslov i dette Things forſkjellige Grupper, ſaaledes ſom det jo ſnærere vilde kunne have fundet ſted, hvis den var bleven henviſt til Finantsudvalget, thi derved har det ſelvfølgelig været vanſkeligt for os at komme til en Affattelse, ſom kunde ventes netop at tage de fornødne Henſyn til de Punkter i den forelagte Affattelse, ſom ſærlig have vaſt Anſtød hos Flertallet. Jeg har opfattet det ſaaledes, at det, ſom Hovedanſen ſærlig gif ud paa, var dette — og det er ogſaa kommet frem i det andet Thing — at man har opſtillet Ordene „nødvendige Udgifter“ uden nogenſomhelſt nærmere Betegnelse eller Begrændſning. Ganſke viſt tror jeg ikke, at det forholder ſig ſaaledes, ſom det er blevet jagt, at der dermed var givet Regjeringen Bemyndigelse til at afholde alle Udgifter, fordi den maatte anſe alle de Udgifter, der vare foreslaaede, for nødvendige; thi det maa viſtnot indrømmes fra alle Sider, at Regjeringen kan have god Grund til at foreslaa adskillige Udgifter, ſom den anſer for at være henſigtsmæssige, forſtandige og ønskelige, men dog ikke for nødvendige, og det er jo ogſaa blevet gjort gjældende i det andet Thing, at det jo dog fornuſtigviſ maa forſtaas ſaaledes, at det var nødvendigt at afholde diſſe Udgifter, medens den midlertidige Bevillingslov løb, alſaa i det Tidſrum, der hengif af Aaret, inden den ordinære Finantslov blev vedtaget. Jeg tror ikke, at dette Begreb er i den Grad ubegrændſet, ſom udtalt, men jeg har